

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 19 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

O obligatnosti nemščine na Kranjskem.

Priobčili smo v tej zadevi že dva članka in z njima označili svoje stališče. Došel pa nam je izpod jako odličnega peresa še nov članek, ki to zadevo tako zmerno in stvarno razpravlja, da je vsekako vreden, da ga priobčimo. Ta članek slove:

Ukaz deželnega šolskega sveta kranjskega urejač pouk nemščine na ljudskih šolah čedalje bolj vzbuja zanimanje slovenskega ljudstva na Kranjskem, kakor izven tega. — On posebno ustreza našim nasprotnikom zato, ker vidijo, da je deželni šolski svet zapustil nam ugodno stališče §. 19 temeljnih zakonov, kateri prepoveduje, da bi se kdo silil učiti drugega deželnega jezika. Dohajajo nam dopisi od rodoljubov izven kranjskih mej, kateri zahtevajo, da se store odločni postavni koraki proti temu ukazu. Naši rojaki izven Kranjskega živo čutijo, kako jih bode ta ukaz oviral v njihovih naporih, da si priboré slovensko narodno šolo.

Ukaz se ne da opravičiti ne glede na potrebo nemščine, ne z narodno-političnega, ne s postavnega stališča.

Potrebe za obligatni, to je vse učence obsejajoči pouk nemščine nikake ni, ne na 3, ne na 4 razrednih šolah. Ljudske šole, in to tudi 3 in 4 razredne, imajo namen podajati potrebnih nauk za življenje, — z ljudsko šolo je tudi pouk pri ogromni večini šolske mladine končan. Kaj če torej nemščina v 3 in 4 razrednih šolah?

Če deželni šolski svet misli, da je slovenski mladež v obče znanje nemščine potrebno, naj bi bil stvar pri starem pustil. Dosedaj se je več učilo nemščine in se je je morda kdo vender za silo naučil; zapovedati pa pouk nemščine le kakor učnega predmeta še le v tretjem letu, se pravi omejiti ta pouk tako, da ne bode donášal nikake koristi, ker nikdo ne bode trdil, da je od tega učenja pričakovati kak uspeh. — Aut, aut, če je slovenskemu otroku nemščina res tako silno potrebna, ponemči naj se šola, to pa radikalno, kakor se je na Koroškem in kakor se polagoma na Štajerskem ponemčuje.

Če pa deželni šolski svet misli, da je učenje nemščine z ozirom na srednje šole potrebno, — potem pa je zgrešil namen ljudske šole in po-

zabil, da si priborivamo srednje šole slovenske in da na Kranjskem že imamo slovenske gimnazije v spodnjih razredih.

Res je, da tisti, kateri se že na ljudski šoli uče nemški, bolje uspevajo v tem predmetu na srednji šoli, to pa ne opravičuje uredbe, da stotine šolskih otrok na 3 in 4 razrednicah čas tratijo z nemščino zaradi dvojice ali trojice, ki ustopi v srednjo šolo.

Karkoli je bilo deželnemu šolskemu svetu vodilo, bilo je krivo, in posebno ni ugodil krajnim šolskim svetom želečim nemški pouk.

Krajni šolski sveti vprašani, ali žele pouk v nemščini, so to najbrže identificirali s tem, ali naj se otroci nauče nemščine. To pa je različno. Če se to z dosedanjim učenjem nemščine ni doseglo, se bode odslej še manj.

Kakor brezuspešna je ta uredba stvarno, tako nevarna je za našo narodno-politični položaj.

Mi nismo za brezpogojno odstranjenje nemščine iz ljudske šole, spodtikamo se pa nad njeno obligatnostjo.

Naši zatirani rojaki na Štajerskem in Koroškem ravno nastopajo pot pritožbe na državno sodišče, da si priboré slovensko šolo in napravijo jez brezozirni germanizaciji.

Po obstoj čih zakonih in že mnogih razsodbah državnega sodišča ni dvoma, da svoj namen tudi dosežejo. Sodba se bode opirala na določilo §. 19. tem. zak., da se nikdo ne sme siliti učiti se drugega deželnega jezika, da je torej ukaz obligatnega učenja nepostaven.

Kako slabo ustreza našim štajerskim in koroškim bratom to, da deželni šolski svet kranjski, hoteč zabraniti germanizacijo, sam ruši princip §. 19., dočim se oni hoteči ravno isto, sklicujejo na ravno ta princip.

Obligatnega učenja nemščine pa tudi §. 6. šolskega zakona ne dopušča. Ta paragraf dopušča sicer urejevati pouk v drugem deželnem jeziku, toda le v mejah obstoječih zakonov. Tak zakon pa je že omenjeni §. 19. tem. zak. Jasno je, da šolski zakon, kekor specijalni, ne more uvajati nekaj, kar bi bilo v nasprotju s splošnim temeljnim zakonom.

Tako konsekvntno spoznava državno sodišče

in je reklo, da dopuščen je le neobligaten pouk v drugem deželnem jeziku.

Če je bilo deželnemu šolskemu svetu na tem ležeče, da uredi pouk nemščine na ljudski šoli, odpravil naj bi bil dosedanje nepostavne razmere in uredil naj bi bil neobligatni pouk.

Neobligatni pouk je ravno tak, kakor obligatni, — kdor potrebuje nemščine, učil se je bode neobligatno ravno tako, kakor obligatno.

Deželni šolski svet bi bil s tem dosegel svoj namen, ne da bi bil zrušil princip nam nad vse dragega §. 19., ne da bi bil ustanovil nepostavni položaj, kateri more le toliko časa obstati, dokler se potom postavne pritožbe ne odpravi.

Po besedah kritikovanega ukaza se ta dotika le šol z slovenskim učnim jezikom, — kaj pa je na šolah z nemškim učnim jezikom, na Ljubljanskih mestnih nemških šolah in na onih na Kočevskem in Belipeči? — Ali je tam tudi zapovedano, učiti se obligatno slovenski jezik?

Kar je prav na kvar slovenske šole v deželi z ogromno večino slovenskega prebivalstva, to moralo bi biti prav na kvar nemške šole manjšine nemškega prebivalstva.

Če bi bil deželni šolski svet obligatno uvedel učenje slovenščine na nemških ljudskih šolah v deželi, bil bi vsaj konsekvntno postopal — v nepostavnosti. Nepostavno je to, kar je glede slovenskih šol ukrenil, nepostavno bi bilo ono.

Ali pa mar misli deželni šolski svet, da nepostavnost mora le po številu večje slovenske prebivalstvo trpeti, po številu manjše nemško pa ne, — ali misli, da §. 19. tem. zak. je proti slovenskemu ljudstvu? Njemu na korist se itak ne izvaja.

Deželni šolski svet bi bil moral še dalje iti, on bi bil moral uvesti slovenski obligatni jezik tudi na spodnji gimnaziji nemški v Ljubljani, v Kočevji in na zgornji gimnaziji za Nemce in za te tudi na realki. Spominjamo se še, kak hrup ju nastal proti sklepu občinskega sveta Ljubljanskega pred par leti, ko se je to zahtevalo za Ljubljansko realko, kako se je takrat poudarjala določba odstavka tretjega §. 19., da to ni dopuščeno.

Gojimo nado, da tisti, katerim se je nasproti klical §. 19. takrat, ko je šlo za korist slovenščine,

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski)

Prvo poglavje.

Strah je krepost sužnjikov; a srce, ki ljubi, je voljno;

Popolna je bila pred Bogom, in popolna je ljubezen in ljubezen sama.

Sredi vročega poletja je nek lep popoldan sedela žena srednje starosti v svojej sobi ter je pridno šivala; bila je kaj milega in resnobege lica. Bivala je v kmetski hiši in nje odprto nizko okno je kar naravnost držalo na položen zelen sadni vrt, dišeč po ravnokar pokošenem senu, čegar prijetno vonjavo jej je vsaka sapica v sobo prinašala. Bila je žena, ki je imela mnogo skrbij in le malo počitka, kajti že več nego jedno uro ni obrnila očij od svojega dela. Kar je po radostnih otročjih glasovih izvajljena sredi uboda obstala in konec še zmiraj mej palcem in kazalcem držeč, naslonila se je s komolci na polico pod oknom, ter je več mi-

nut resnobno opazovala malo skupino, ki se je bila pod nasprotnim drevesom zbrala. Otroci so bili toli daleč, da nikakor niso razumeli nje besed, a sreča se je svetila na njih licih, radost se je glasila v njih brezskrbnem kričanju in veselje je plesalo v vsem njih gibanju. Naj so lovili lahkega metulja, naj so drug v drugega seno metali, naj so pri brezmejni radosti prav brez namena in neprenehoma po solnci letali in skakali, bili so v vsakem oziru lepa podoba otročje radosti, katero materino srce vselej rado ogleduje. Če tudi je žena milih očij sedaj pa sedaj se smehljala njih igram, vender je je z okna opazovala dosta bolj premišljeno, nego bi si marsikateri mislil, kajti videla je v njih igrah, kar bi manj skrbno oko ne bilo zapazilo, ter si je iz tega ustanovila primeren nauk.

Trije v mali skupini so bili nje otroci; res jih je tudi opazovala in časih se celo njih nedolžne radosti veselila, vender se nje misli oni trenotek niso z njimi pečale.

Mej njimi je bil še četrt otrok; res ni bil nje lastne krvi, a imela ga je skoro za lastnega otroka, ker je že tri leta bival v nje hiši, tudi je bila podobna, da še nedoločen čas pri njej ostane, in prav

to malo deklico, svojo učenko, je žena učiteljica toli resno in zamišljeno opazovala.

Bila je v dvanajstem letu in najstara mej otroci. Bila je krasna, kaj živa deklica rudečih lic in pogumnega duha, neprestana voditeljica pri vsakem otročjem početku. Pri tej priliki, videlo se je, udeleževala se je le nekoliko otročjih iger; sedaj pa sedaj se je udajala radosti ter soigralce navajala k novemu veselju, a nagloma se je zopet usedla k deblu stare jablane, pobrala je močno obrabljeno knjigo v travi, ter se je nekaj časa pridno učila. Ta pridnost pa je vselej trpela le malo časa. Pri prvej skušnjavi od strani mladih soigralcev zagnala je knjigo zopet v stran, skočila po konci ter z njimi tekla do konca sadnega vrta; potem se je vrnila vsa razgreta in upehana, da skoro sopsti ni mogla. Sedaj jej je šaljiv nagajivec vzel klobuk in deklica ga je morala iskati, sedaj je mimo tekel pitoven zajček in deklica je morala z drugimi na vso moč za njim tekati. Po vsakem novem prenehljaji se je zaman z nova vsedla k deblu in svojej nalogi ter je s prsti ušesa masó, skušala odbijati motljive in omamljive glasove radostnih soigralcev. A zaman se je napenjala, kajti mislila je na vse, le na knjigo

si bodo ogledali predstojeci ukaz deželnega šolskega sveta tudi sedaj, ko gre na korist nemščine.

Utegne pa kdo ugovarjati, da je slovenskemu ljudstvu na Kranjskem na korist, da se Nemci ne silijo učiti slovenski, da oni ne bodo slovenski znali, in da se bodo tako sami izključili od javnih služeb, katere potem ostanejo Slovencem.

Mi nismo tega ne posebno plemenitega mišljenja, — v domači deželi bodi vsakemu mogoče doseči javnih služb.

Sicer pa je to velika zmota. Tisti nemški starši, kateri hočejo izgojiti svoje otroke za višje službe, skrbje za to, da se njih otroci neobligatno uče slovenski, — tisti pa, ki tega namena s svojimi otroki nimajo, jih ne dajo nič slovenski učiti. In, gospoda, spričevalo o neobligatnem učenju slovenščine, posebno če se je več let učila, bode vselej toliko veljalo pri oddajanju služeb, kakor spričevalo o obligatnem učenju!

Nemcem je torej v deželi omogočeno se slovenščine učiti, le, če jo potrebujejo, Slovenci se pa morajo nemščine učiti, če jo potrebujejo ali ne. Ali ni to germanizacija?

Nikjer ni zapisano, da bode deželni šolski svet za vselej tako sestavljen, kakor je sedaj, pridejo lahko in nam prete drugačni časi, — pri vsakem dejanju je treba oko obračati v bodočnost in z mogočimi eventualitetami računati.

Drugače, slovenski stvari in šoli neprijazno sestavljen deželni šolski svet pa se bode okoristil z načeli narodnega sedanjega šolskega sveta, misli si bode, čemu bi glede slovenske šole bolj prijazno postopal, kakor slovenski narodni šolski svet, čemu manj postavno, kakor ta.

Rekel bode, učenje nemškega jezika le kakor predmeta in še le od tretjega šolskega leta nima uspeha, otroci se ne nauče toliko, da bi kaj koristili imeli od tega, oni to kmalu pozabijo — torej je tako in toliko učenje le potrata časa. Nemški pouk se mora ekstenzivno in intenzivno razširiti, raztegniti se mora na dvo- in jednorazrednice*), na vseh šolah od prvega leta počenši in da bode več uspeha, učiti so tudi v višjih razredih oziroma šolskih letih s prva nekateri pozneje, — morda v par desetletjih, — vsi predmeti z nemškim učnim jezikom. Pred to perspektivo se vendar mora slovensko rodoljubno srce ustrašiti in ali mislite, da je nemogoča? Nikakor, tako so ljudske šole že urejene na Koroškem in tako jih hočejo urediti na Štajerskem, in da ne dobimo deželnega šolskega sveta vsaj po večini tacega, kakor sta štajerski in koroški v celoti, nam nikdo ni porok.

Potem pa se nam utegne prošnja za slovenskega jezika zmožne škofo na Štajerskem in Kranjskem — kakor se je to zgodilo za Koroško — in take uradnike zavrniti z opazko, da slovensko ljudstvo je itak že toliko izobraženo, da umeva svoje nemške oblastnike.

Torej principiis obsta! Ne odjenjajmo ozirati se v teh časih hudih bojov za narodni obstanek v značne višine §. 19 tem. zak. in ščitimo njega čisto.

*) Spominjamo se nekega odloka — primorskega namestnika, kakor načelnika dež. šols. svetu, kateri je z zadovoljnostjo na znanje vzel, da se nemščina na neki dvo-razrednici in neki jednorazrednici na Krasu poučuje.

ne; nazadnje je nezapažena roka segnala po mnogo obrabljeni slovnici na nje kolenih, ter jo zagnala prek vrtnega zida; to je učenki zoper nje voljo v resnici olajšalo srce in bila je prva, ki je vsled tega radosti zakričala.

Prav ta trenotek oglasil se je zvon. Vsa iznenadena je deklica ozrla se proti hiši, tekla je po knjigo ter šla, da bi jo izprašali, kajti za to je bil zvon pozvonil.

Pred učiteljico je stopila z žarečimi lici; s teh je bilo popolnoma izginilo prejšnje smehljanje, kazale so le, da se je čutila nekaj ponižano, nekaj pa mučeno.

Učiteljica je učenki iz rok vzela knjigo ter je brez vsega vprašanja jela poslušati nalogo, katere se je bila, kakor si lahko mislimo že v prvih odstavkih slabo naučila.

Otrok je nekaj trenutkov stal tiho, potem pa je s solzami nepotrpnosti v očeh rekel: „Gospa Herbertova, jaz se ne morem naučiti te naloge, pretežavna je.“

„Mabel, ti si nisi dovolj trudila“, rekla je gospa Herbertova milo.

„Da, trudila sem se“, odvrnila je Mabel, „trudila sem se toliko, kolikor sem mogla, a naučiti se

stost, naj se ta poskusi otemneti od prijatelja ali nasprotnika.

Če bi bili prepričani, da nam ta obligatni pouk veleči ukaz ne postane lahko nevaren, poguben prejudic, če bi se nam ne zdel neznatna majhna kepica, katera se vrhu plaza naredi in tekoča v dolino naraste do pogubne lavine, ki nam utegne slovensko šolo ugonobiti, ne opozarjali bi slovenskega občinstva nanj, — to temmanj ker je izišel od oblastva, čegar članom po večini bije slovensko rodoljubno srce.

Iz učiteljskih krogov dobili smo v istem vprašanju nastopni dopis:

Dopolnjeva je svoje pojasnilo, tiskano v 51. št. Vašega lista ter kot novo pojasnilo o prvej notici pod rubriko „domače stvari“ 53. št. „Slov. Naroda“ blagovolite vsprejeti še sledeče vrstice:

Kar se Vam je pisalo o sklepu deželnega šolskega sveta, se ne ujemam s faktičnimi razmerami in tudi deloma z resnico ne. V slovenskih listih je bil namreč kritikovan ukaz deželnega šolskega sveta — ne pa njega sklep in kakor sedaj vidimo roka ne izvršuje tega, kar je sklenila glava. Sklep vendar še spoštuje slovenščino kot učni jezik na trirazrednicah prav do zadnega razreda — ukaz pa — ki bi se pač moral ujemati s sklepom — naravnost veleval, da naj bo pri nemškem pouku, kolikor to dopuščajo razmere, učni jezik nemški. To pa — koliko da razmere dopuščajo — bo najbrže določevalo š. oblastvo, ne učitelj — in da bo ono skoro gotovo našlo razmere zelo dopustljive — je zelo verjetno. Radovedni pa smo — kako je mogoče, da se sme izdati ukaz, ki se ne strinja s sklepom — iz katerega izvira.

Neresnično pa je, kar se govori o dotedanji obligatnosti nemščine na trirazrednicah — vsaj jaz poznam vendar nekaj trirazrednic — a nobene, na katere bi bila nemščina obligaten učni predmet. Na Kranjskem je 17 slovenskih trirazrednic — zelo radoveden sem, na kolikih je bila nemščina dosedaj obligatna. Pač velja že par let ukaz deželnega šolskega sveta, ki veleval, da je nemščina na trirazrednicah neobligaten učni predmet tam — kjer to zahteva zadostno število starišev. Ako se prijavi za ta pouk vsaj deset otrok, mora se pričeti z nemščino. Ako jih ni čez 20, poučujejo naj se skupno po 4 ure na teden, ako jih je čez 20, razdele naj se v dva oddelka in poučuje vsak oddelk 3 ure na teden. Ako je pa teh otrok čez 30, naj se poučujejo v 3 oddelkih — vsak oddelk po 2 uri na teden. Toda — ta pouk se ima vršiti izven obligatnemu pouku odločenih ur, torej pred ukom ali po uku obligatnih predmetov.

Koliko da se je doseglo s tem ukazom, bode razvideli, ako Vam povem, da je nekaj trirazrednic — na katerih se ni prijavilo za nemški pouk ne le deset otrok — ampak nobeden — torej se na teh trirazrednicah nemščina niti kot neobligaten predmet ne uči. Na družih trirazrednicah je nemščine učečih se otrok komaj za jeden oddelk (10) — in — poznam neke trirazrednice — katere vodja nekatere otroke tako rekoč moralno sili k nemškemu pouku — in sicer ne

je nisem mogla. Rada bi da, bi mi ne trebalo učiti se latinščine.“

„Draga moja, kaj si se zares učila, ko si deset minut ležala v senu skrita, da so te otroci zamanj iskali, ali ko si tičala na najvišji veji češnje ter oči napenjala, da bi šmarničino gnezdo zasledila.“

Mabel je naglo pogledala skozi okno, s katerega so jo opazovali; potem je pogledala v prijazni obraz gospe Herbertove. Ko je na tem opazila milo smehljanje, ki je nje zaupnost vzbudilo, ter nje bojazljivost razorožilo, vzklila je s prav prirodno otročjo odkritosrčnostjo: „Kako se bi bila jaz zamogla bolje učiti, ko so se vsi toliko radovali.“

„Oh! to je temu resnična skrivnost, pravi uzrok“, rekla je gospa Herbertova ter je Mabel k sebi pritisknila in jej pot na žarečem čelu obrisala. „Opazovala sem te že pol ure ter sem dobro vedela, kako bo z nalogo. Ali se spominjaš, kaj sem ti danes zjutraj rekla?“

„Rekli ste, da je to težavna, najtežavna naloga v vsej knjigi.“

„Ne prav to, draga moja. Rekla sem ti bila res, da je ta naloga težavna, nego katerakoli dosedanjih; a rekla sem ti tudi, da se je bodeš z ne-

morebiti iz ljubezni do nemščine — ampak le, ker ve, da bo tistim otrokom nemščine potreba, ko bodo prestopili v kako Ljubljansko ljudsko šolo — je bode namreč hoteli prestopiti iz domačega 3. razreda naravnost v Ljubljanski 4. razred. In še pri drugej šoli se nekateri otroci uče nemščine po 4 ure na teden — a njih stariši plačujejo prostovoljno učitelju po 2 gld. na mesec, dasiravno vedo, da bi njihovi otroci isti pouk lahko zastonj dobivali.

To je torej tista obligatnost!

Da je vse, kar sem pisal, gola istina, zaječim Vam s svojo častno besedo.

Iz vsega lahko razvidite, kako si žele naši kmetje nemščine. Vsaj ogromna večina naših učencev so otroci kmetov — ki nemščine ravno tako ne potrebujejo, kakor je njih otroci potrebovali ne bodo. Zaradi peščice uradniških in takih otrok, kateri bodo kasneje dalje šolali se, se pač po nobeni pravici ne morejo prisiliti naši ljudje, da bi pustili trpinčiti svojo deco z brezuspešnim nemškim poukom. Da pa bo pouk brezuspešen, — to Vam bo povedal vsak učitelj in mora razvideti vsak razboriti človek. Istiniti.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. marca.

Povedano je že bilo, da večina budgetnega odseka ni hotela naučenemu ministru dovoliti denarja, da bi se v naučenem ministerstvu nastavljal še jeden sekcijski šef. Češki listi pravijo, da je desnica hotela s tem le opomniti naučenega ministra, da naj nikar več tako ne prezira večine, ker sicer mu bode odrekla zaupanje. Ako se naučni minister za ta opomin ne bode zmenil, bode mu desnica tako dolgo nasprotovala, da bode moral odstopiti kakor je baron Conrad.

Naučno ministerstvo je baje zaukazalo, da se bode s prihodnjim šolskim letom počenši v galicijah učiteljskih rušicina učila po ravno toliko ur na teden kakor poljščina. Ta naredba je vsekako pravična, vendar najbrž ne bode ugajala Poljakom, ki bi radi popolnem zatrlu ruski narod v Galiciji.

Vnanje države.

Kakor se „Pol. Corr.“ poroča, bode bolgarska vlada sklicala narodno sebranje še v marci. Stojilov, Grekov in Kalčev bodo sebranju razložili rezultate svoje misije pri evropskih vladah. Regentstvo bode pa sebranju predložilo poročilo o poslednjih dogodkih v deželi. K temu poročilu bode pridejalo pisma bolgarskih upornikov, kolikor so jih dobila oblastva pri raznih preiskavah. — Vlada je etorila obširne navedbe za varstvo regentov, katerim prihajajo pretilna pisma. Sofijski mogotci čutijo, da jim prete resne nevarnosti. Zategadelj sklicala je vlada v Vzhodni Rumeliji vse moštvo od 20 do 40 let. Sicer se zatrjujejo, da so se rezervisti sklicali le k vajam, kar pa ni verjetno, kajti baš sedaj se začne delo na polji in o takem času po navadi neso vojaške vaje. Najbrž vlada slutiti, da se baje pripravljala nova ustaja. Županom je naročila, da naj strogo pazijo, da se kdo ne odtegne vajam. Prepovedala je vlada, da se osobam, ki so v vojaščini, ne smejo dajati potni listi.

Večina ruskih listov se pritožuje, da evropski listi vedno širijo vesti, da Rusija hoče zasesti Bolgarijo. Take vesti vznemirujejo borzo in cena ruskemu papirnemu rublju vedno pada. Vsled tega krika časnikov ima že Rusija na milijone škode,

koliko potrpežljivostjo lahko naučila; in ko se bode naučila ta glagol, zdeli se ti bodo vsi drugi kaj lahki. Nisem pa ti rekla, da je sadni vrt oni kraj, kjer se bi lahko učila, ali da bi otročje kričanje ti pripomoglo vse tvoje misli zbirati v knjigi. Imela si iti v svojo sobo, zapreti duri ter vsaj jedno uro se pridno petati s svojo nalogo. Ali češ to sedaj storiti?

Mabel je omahovala, hrepeneče se je ozrla na svoje zadnje igrališče, potem pa je pobesila oči, katere so jej solze zalile.

Ko je bila gospa Herbertova zaman čakala odgovora, objela je otroka ter ga toli milo pogledala, da je ta moral nanjo paziti; govorila mu je prijateljsko a s toli močnimi razlogi, da so ti vsekakor njegovo čestihlepnost vzbujali ter jo pripravljali k večjemu napenjanju svojih močij. Deklica je imela obilo odličnih zmožnostij, a navajena še ni bila delati, in je trebala močnih razlogov, ki so jo k delu priganjali. Takih razlogov je našla gospa Herbertova ter se je kmalu prepričala o njih uspehu. Ko je končala, umaknila se je Mabel, postavila se z odličnim obrazom ter krepko vzklila: „Mislim, da se zamorem naučiti, in čem se tudi naučiti.“

(Dalje prih.)

Drugi ruski listi pa sami zahtevajo, da bi Rusija zasela nekatere bolgarske kraje, zlasti v Burgas in Varno naj bi se odposlalo nekaj ruskih vojakov. Zategadelj bi pa bolgarskim vojakom še ne bilo treba ostaviti dotičnih mest. Oficiozni „Nord“ pa odločno zagotavlja, da Rusija zaradi usmrtenj v Ruščuku ne namerava poseči v bolgarsko osišče.

Že večkrat se je poročalo po raznih listih, da sta **Grška in Bolgarska** se popolnem sprijaznili in da kmalu pošlje bolgarska vlada diplomatskega agenta v Atene. Kakor se pa sedaj poroča iz Aten, se je bolgarska vlada sicer z grško pogajala o tem, toda poslednja neče dopustiti, da bi Bolgarija imela v Atenah svojega agenta, ker Grška ne priznava bolgarskega regentstva.

V angleškem spodnjem zbornici je izjavil Ferguson, da vlada svojemu agentu v Sofiji ni dala nikakih instrukcij, da bi dajal regentom kake svete, kako naj izvršujejo svoje dolžnosti. Od Rusije pa vlada ni dobila nikake izjave o usmrtenji bolgarskih upornikov.

Ruski častitelji francoskega vojnega ministra Boulangerja poslali so mu kazaško sabljo v srebrnih pozlačenih nožnicah. Na sabljinem ročaju je napis: „Au plus digne! Février 1887. La Ruse.“ Na rezilu je na jedni strani napis z latinskimi črkami: „Budj derzkij, derzkago zaščitajet Bog!“ na drugi strani pa: „Qui vive? La France et Boulanger.“ Nov dokaz, da ruski narod simpatizuje s Francozi in želi, da bi poslednji kmalu ponižali sovražnika slovanskega in romanskega sveta.

V kratkem se snide v **ruskem** finančnem ministerstvu specialna komisija trgovcev in tovarnarjev, da se bodo posvetovala, za katere obrtne izdelke bi se še povišala carina. Ruski industrijalni krogi agitujejo, da bi se upeljala carina za uvoz tovarniških izdelkov s Poljskega v druge ruske gubernije, ker sedaj konkurenca poljskih tovarov močno ovira razvoj industrije v družih ruskih gubernijah.

Italijansko ministerstvo se bode težko dolgo vzdržalo. Ko se je predstavilo zbornici, je Crispi predlagal, da se ministerstvu izreče nezaupnica. Po burni debati bil je sicer Crispijev predlog zavržen z 20 glasovi večine; toda baš to glasovanje je pokazalo, da ima vedno manj zaupanja. Predno je bilo ministerstvo dalo ostavko, bilo je v zbornici 34 glasov večine. Ta večina se mu je tedaj pa še premajhna zdela, zategadelj je pričakoval, da sedaj pri prvi priliki odstopi, ko se je večina zmanjšala za 14 glasov. Ko je vlada videla, da jo v zbornici čakajo same težave, je zaključila zasedanje. Ker ima sedanja vlada tako malo zaupanja, tudi zveze, ki bi je sklenila z družimi državami ne bode imele dosti pomena, temmanj, kajti baš vnanja politika sedanje vlade ima največ nasprotnikov.

V petek je **belgijske** zbornici vojni minister predložil potrebne načrte o novih utrjenjih pri Lüttichu in Namuru. Vojske ima sedaj Belgija zadosti. 65.000 mož bode lahko postavila na bojišče. 25.000 mož zadostuje za Lüttich in 2000 za Namur, 28.000 pa za druge utrjene kraje.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za zgradbo šole v Dolenji Idriji 200 gld. podpore.

— (Za „Mir“) nabral je dr. C. do sedaj v Zagrebu 17 gld. Darovali so: dr. C. 3 gld., dr. J. Fon 5 gld., Fr. Kuralt 1 gld., prof. Magdič 3 gld., Fr. Marn 1 gld., Iv. Stožir 1 gld., dr. Vidrič 3 gld.

— (Potrjena je volitev) g. Josipa Kušarja predsednikom in g. Mihaela Pakiča podpredsednikom trgovinske in obrtniške zbornice v Ljubljani za 1887. leto.

— (Družnikom „Matice Slovenske“) Ker se letošnji redni veliki zbor „Matice Slovenske“ vršiti ima dne 13. aprila, naj društveniki svoje predloge ali nasvete izročijo najpozneje do 1. aprila odboru, ako hočejo, da jih le-ta uvažuje in v zboru da na razgovor. Nasveti pod §. 9. lit. f. društvenih pravil morajo odboru biti prijavljeni najpozneje do 27. t. m.

— (Koncert Frana Ondříčka) bode v torek dne 15. marca 1887 v redutni dvorani ob pol 8. uri zvečer, pri katerem iz posebne prijaznosti sodelujejo: gospica Lujiza Daneševa, gosp. Anton Förster ml. in gospodje Razingar, Přibil, Pucihar in Paternoster. Vspored: 1. Paganini: Koncert za gosli z glasovirom, igra g. Ondříček. 2. Förster: „Njega ni“, moški četvero-spev, pojó gg. Razingar, Přibil, Pucihar in Paternoster. 3. Dvořák-Ondříček: „Slovanski plesi“, za gosli z glasovirom; igra g. Ondříček. 4. Arditi: „Govori“ (valček), poje gospica L. Daneševa. 5. a) Wieniawski: „Legenda“, b) Ries: „Motto perpetuo“, igra g. Ondříček. — Ustopnina: Cercle I. in II. vrste 2 gld., III. in V. 1 gld. 50 kr., sedeži v parterju in na galeriji 1 gld., ustopnina v parter in na galerijo 60 kr., dijaške karte po 40 kr. Karte prodajajo se v trgovinah gg.: Vaso Petričiča na Velikem trgu, Fr. Sossa v Špitalskih ulicah,

J. S. Benedikta na Starem trgu, pri kustosu narodne čitalnice in zvečer pri kasi.

Odbor dramatičnega društva.

— (Včerajšnja društvena beseda) v Čitalnici bila je kljub neugodnemu vremenu dobro obiskana, posebno lepi spol bil je mnogobrojno zastopan. Zajčev moški zbor „Pozdrav brodar“ peli so čitalnični pevci pod vodstvom gosp. prof. Gerbica jako krepko in pricizno in g. Pucihar je s svojim izbornim samospevom pomnožil efekt, ki bi bil še večji, da je zbor bil mnogobrojni. V drugi točki nastopil je g. dr. Požar in deklamoval Gregorčičevo „Lavoriko na grob možu“ s pristnim občutkom in uprav v duhu pesnikovem. Gospica Kuščikova, ki je, kakor čujemo, na konservatoriji Dunajskem stekla si prvo odliko, pokazala je redko svojo spretnost in tehniko na glasoviru. G. Dečman nastopil je včeraj prvič kot solist in pel Ipavčevi skladbi „Lahko noč!“ in „Pred durmi“. Gosp. Dečman ima jako lep in sonoren bas in spada med naše najboljše pevce. Na včerajšnjem uspehu mu čestitamo. Na goslih predstavil se nam je včeraj prvič gospod Eberhart, učitelj v Šoli „Glasbene Matice“. Gospod Eberhart je po letih še jako mlad, na goslih pa že umetnik, — njegova godba izborna. Vsled burnega ploskanja igral je tri skladbe, pri katerih ga je na glasoviru spremljal Foerster ml., ker je bil g. pl. Janušovsky obolel. Ženski zbor (18 pevk) nastopil je dvakrat. Prvič pel je Gerbičovo „Gondoljerjevo pesen“, katero je moral ponavljati, drugič v mešanem zboru „Gerbičev „Moj spominek.“ Tudi slednji zbor izžival je veliko pohvalo, kakor sploh vse točke programa. No, pohvala bila je zaslužena, vendar smo v imenu nekaterih naprošeni k opomni, da bi se s ponavljanjem bolj štedilo, zlasti kadar koncert ne prične ob določeni uri, kakor je bilo včeraj.

— (Diamant obsojen.) Obravnava je trajala do 1. ure popoldne. Porotniki (načelnik dr. Smidinger) so vprašanje glede hudodelstva tatvine jednoglasno potrdili, dodatno vprašanje, je li Diamant tatvino izvršil v nezvesti duha, jednoglasno zanimali. Sodišče obsodilo je Diamanta na 9 let težke ječe, poostrene s postom vsak mesec, vsako leto dne 17. januarja pa s tamnico in trdim ležiščem. Denar, ki se je pri Diamantu našel (11 gld.) in 60 gld., katere je bil svojemu očetu poslal, prisodi se g. Gariboldijeve, katere ni bilo k obravnavi, ker je po g. dr. Keesbacherja spričevalu obolela, da ne sme iz hiše.

— (Vreme.) Po lepih spomladanskih dneh dobili smo dežja, od včeraj popoldne pa neprestano in močno sneži. Sneg je že na debelo zapadel in mesto bode imelo zopet mnogo troškov, predno ga bodo potrebili.

— (Poddružnica sv. Cirila in Metoda za Rudolfovo in okolico) ima letni občni zbor 23. marca ob 6. uri zvečer v „Narodnem domu“ s sledečim programom: a) Nagovor načelnikov; b) sporočilo tajnikovo in denarničarjevo; c) vsprejem novih udov; d) nasveti; e) volitev novega načelnštva in zastopnikov za veliko skupščino.

— (Narodna čitalnica Vipavska) priredi v korist Erjavčevega spomenika in ustanove v dan sv. Jožefa, 19. marca t. l., besedo, katerej bode vsprejem: 1. Prolog — besede Sim. Gregorčiča. 2. Kantata — uglasbil v slavo Fr. Erjavcu Anton Förster, moški zbor. 3. Raupach-Malavašič: „Mlinar in njegova hči“, žaloigra v petih dejanjih. Začetek ob 7. uri zvečer. Ustopnina za osobo 40 kr., sedež 30 kr. Preplačila se gledé blagega namena hvaležno vsprejmo. Odbor.

Tat žid Diamant pred porotniki.

Sodišču predseduje deželne sodnije predsednik Kočever; votanta sta deželne sodnije svetnika baron Rechbach in Sajitz, zapisnikar dr. Babnik. Tožitelj je državnega pravdnika namestnik Pajk, zagovornik (ex off) dr. Ahazhizh. Dvorana je natlačeno polna odličnega občinstva, posebno mnogo dam in aristokratov, kajti zanimanje za to obravnavo bilo je izredno, ker je vsakdo pričakoval raznih pikantnostij. To pričakovanje pa je šlo po vodi, ker je predsednik znal krotiti obtoženca, da razen besede „Puciphar“ ni utegnil ničesar povedati, kar bi ne spadalo k stvari. Zatoženec je pravi uzor žida, kakršni so znani pod imenom „Krätzer“, obnaša se jako arogantno in kdor ga opazuje le nekoliko trenutkov, uverjen je takoj, da je Diamant jako prekanjen simulant, zelo nevarna, skrajno antipatična oseba. Diamant sedi na zatožni klopi, na obeh stra-

neh pa žandarma z nasajenimi bajoneti, ki nepremično zreta vanj, za njim sedi uradni sluga in tudi upravnik Žabjaka je navzoč. Zatoženec je v svojih odgovorih jako uporen in oduren in predsednik mora ga prav strogo posvariti, naj se spodobno obnaša in naj ničesar ne govori, kar bi ne spadalo k stvari, sicer ga bodo odpeljali in obravnava vršila se bode v njegovi odsotnosti. „Ad generalia“ poizvemo, da je Diamant dovršil 3. gimnazijski razred, potem sel h kupčiji, pozneje bil gostilničar, natakhar, agent, krošnjar, naposled pa sluga. Diamant sam trdi, da je bil agent kneza Battenberga, za katerega je prevzel tajno politično misijo in kateremu je pisal iz Trsta dve pismi, ne da bi bil na nje dobil odgovora.

Prebere se zatožba proti Abrahamu (Adolfu) Diamantu, ki je l. 1855 v kraju Vicsap-Apathi, komitat Tapolssan na Ogerskem rojen, žid, neoženjen, nazadnje sluga v Ljubljani, večkrat že zaradi tatvine kaznovan. Zatožba pravi:

Abraham Diamant je s tem, da je na več 17. januarja t. l. svoji gospodnji gospej Katarini pl. Gariboldi v Ljubljani ukradl iz nje šifonerja: 1. dve državni dolžni pismi v nominalni vrednosti p. 10.000 gld. skupaj 20.000 gld.; 2. zastavno pismo (Pfandbrief) avstrijske hranilnice 1000 gld.; 3. pet najst. državnih dolžnih pisem po 1000 gld., skupaj 15.000 gld.; 4. sedem srečk iz l. 1866 po 500 gld., skupaj 3500 gld.; 5. tri ogerske zemljišne odvezne obligacije po 1000 gld., skupaj 3000 gld.; 6. pet delnic „Berg und Hüttenwerksgesellschaft“ v Storah po 200 gld., skupaj 1000 gld.; 7. deset bankovcev po 100 gld., skupaj 1000 gld.; 8. sedem bankovcev po 50 gld., 350 gld.; 9. 19 na poleondorov po 10, 190 gld.; 10. 1 cesarski cekin 5 gld. 94 kr.; 11. cekin za 5 frankov 2 gld. 2 kr.; 12. 11 velikih in pet malih srebrnih tolarjev, vkupe 27 gld.; 13. 35 srebrnih desetic in srebrna petica, skupaj 3 gld. 55 kr.; 14. dve stari dvajsetici 68 kr.; 15. 23 komadov starega srebernega denarja, skupaj 2 gld. 11 kr.; 16. spominska svetinja vredna 2 gld. 50 kr.; 17. drobna denarja za 48 gld. 40 kr.; 18. dva portmonnaie, vredna 2 gld.; 19. zavratnico (collier) 15 gld. 20.; štiri gumbe iz koral, vredne 40 gld.; 21. briljanten prstan 210 gld.; 22. prstan s tarkizo 42 gld.; 23. prsno iglo z opalom, z rubinom in 6 briljanti, vredna 120 gld.; 24. par granatnih uhanov, vredne 6 gld.; 25. zlato verižico z medaljonom v podobi srca in crayonom 45 gld.; 26. niz biserov 70 gld.; 27. zlato brošo s 43 briljanti, vredna 300 gld.; 28. brošo (kamejo), vredno 80 gld.; 29. štiri razne broše, vredne 11 gld. 70 kr.; 30. zlato uro, vredno 30 gld.; 31. medaljon z briljantom, 50 gld.; 32. zlato široko zapestnico, 200 gld.; 33. zlato zapestnico z briljanti 180 gld.; — v skupni vrednosti 46.533 goldinarjev 90 krajcarjev, — in si prisvojil, tedaj za svoj dobiček tuje premakljive stvari vzel v vrednosti več nego 300 gld. iz posesti svoje gospodnje brez njenega dovoljenja, storil se krivega hudodelstva tatvine po §§. 171, 173, 174 II. d), 176 II. a) in b) kazenskega zakonika. V razlogih zatožbe se pravi, da je Diamant jako nevaren in že večkrat kaznovan tat (Einbrecher), pri gospej Katarini pl. Gariboldi je 29. decembra 1886 kot sluga stopil v službo, trdivši, da je bil prej že mnogo let pri baronu Riese v Appony v nitranskem komitatu na Ogerskem v službi in da je ondu njegov oče hišni upravitelj. Kmalu pa je pokazal zatoženec pri vseh hišnih opravilih, da svoje službe nikakor ne razume, da pač ni bil nikdar sluga ali „kamerdiener“. Zatoženi Diamant bil je poleg vsega tega še jako len in predrzen, tako da je gospa Gariboldijeva sklenila ga odpustiti iz službe in sicer bi se to imelo zgoditi 17. januarja t. l. Pri kosilu tega dne rekla je gospa pl. Gariboldi nečakinja gospodični Wurmb v italijanskem jeziku, da bode Diamanta še današnji večer odpustila iz službe, gospodična Wurmb pa je prosila zanj, naj ostane vsaj še do 18. januarja. Ta pogovor je zatoženi vsekako slišati in razumeti moral. Zvečer odpeljali sta se gospa pl. Gariboldi in gospodična Wurmb v gledališče in ko se vrneta, našla je gospa pl. Gariboldi, da je šifonjé ulomljen in da so ukradeni vsi vrednostni papirji, denar in zlatnina v skupnem znesku 46.533 gld. 90 kr. (Konec prih.)

Sigurno zdravljen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiskanja v prsih, glavobolja in drugih slabostij, pomagá gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prášek“ Skatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštnem povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (19—2)

Tuji:

13. marca.

Pri **služi**: Bettelheim z Dunaja. — Dr. Gmelini iz Budimpešte. — pl. Paner iz Grudeca. — Kuralt iz Zagreba. — pl. Gödel iz Maribora.

Pri **služi**: Unger, Filip z Dunaja. — Gruber iz Celovca. — Elsner, Weiss iz Grudeca. — Herzl, Maertens, Orel z Dunaja.

Umrlj so v Ljubljani:

10. marca: Fran Flere, paznik, 36 let, Hrenove ulice št. 11, za jetiko. — Katar Flander, paznikova žena, 25 let, R. žne ulice št. 21, za jetiko. — Josipina Kosec, postreškovka hiš, 3 dni, Hradskega vas št. 13, za oslabljenjem.

V deželni bolnici:

9. marca: Mihajl Vavpetič, dninar, 38 let, za plućnico. — Janez Glišič, dninar, 57 let, za razširjenjem pluć.

V vojaški bolnici:

9. marca: Anton Vesel, brambovec, 23 let, za poskobo.

Tržne cene v Ljubljani

dné 12. marca t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Reč,	7 15	4 87	90
Jčmen,	4 39	Jajce, jedno	2
Oves,	3 25	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 71	Telečje	52
Koruza,	5 04	Svinjsko	64
Krompir,	3 03	Koštrunovo	36
Leča,	11	Pišanec	60
Grab,	10	Golob	22
Fazol,	12	Seno, 100 kilo	285
Maslo,	1	Slama,	3 03
Mast,	64	Drva trda, 4 metr.	650
Špeh frišen,	60	„ mehka, „	410

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. marca	7. jutraj	732 03 mm.	3 2° C	sl. zah.	obl.	0-80 mm.
	2. pop.	729 88 mm.	9 0° C	sl. zah.	obl.	dežja.
	9. zvečer	728 98 mm.	8 0° C	sl. zah.	obl.	
13. marca	7. jutraj	725 64 mm.	5 6° C	sl. zah.	obl.	13-30 mm.
	2. pop.	726 28 mm.	7 2° C	sl. jz.	obl.	snega
	9. zvečer	733 57 mm.	3 4° C	sl. vzh.	obl.	indežja.

Srednja temperatura 6-7° in 3-1°, za 3 9° in 0-3° nad normalom.

Dunajska borza

дне 14. marca t. l.

Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 79-90	gl. 80-90
Srebrna renta	80-50	81-25
Zlata renta	110-90	110-90
5% marcna renta	96-45	97-75
Akcije narodne banke	856—	865—
Kreditne akcije	285-80	286-90
London	127-80	127-80
Srebro	10-09	10-09
Napol.	6-02	6—
C. kr. cekini	62-65	62-60
Nemške marke	250 gld.	125 gld. 50 kr.
4% državne srečke iz l. 1854	100	165
Državne srečke iz l. 1864	100	15
Ogerska zlata renta 4%	100	88
Ogerska papirna renta 5%	105	60
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	100 gld.	116
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	126
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	70
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gld.	174
Kreditne srečke	10	19
Rudolfove srečke	120	108
Akcije anglo-avstr. banke	170 gld. a. v.	215
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	215

Tovarna za kostne pridelke in lim

Luckmann-a & Bamberg-a

v Ljubljani

prilporeča svoja zeló vspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne

moke in superfosfate

po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Fran Baitz, urar v Ljubljani,

na Rimskeji cesti št. 3,

se priporoča za popravilo vsakovrstnih novih in starih ur na stojalih, igrajočih na piske ali na kak drug način. Popravlja vse godbene instrumente in aristone, izdeluje phisharmonike in ima jedno narejeno za prodaj z dvojnimi privitimi jeziki iz medeninske (mesingaste) pločevine, jako lepo donečo in izdeluje phisharmonike z večjimi spremeni, od 3 do 16, s sedmimi spremeni na najnovejši ameriški način narejena stane 170 gld. in sicer s sledečimi spremeni: ● baurdon, ● forte, ● cor-anglais, ● expression, ● flöte, ● forte, ● clarinete, ki zadostuje za majhne cerkve — Izdeluje harmonike, ki imajo od 3 do 6 vrst, jedno na 3 vrste ima narejeno, jako donečo in jedno kromatiš s 3 spremeni, 4 dvojni poj; jeden basvioloncello s 4 strunami in maslinami, ki ima jako prijeten glas in jedno prav dobro violino ima tudi lajno (Werkel), ki se lahko nosi, s spremenom cileist-kopel à flaute. Igra tri prav lepe norme, polke, mazurke in čardaš. (160—1)

Posestvo

vdove Marije Petrič na Logu št. 19 in 36 proda se po nizkej ceni za 16.000 gld. z jako ugodnimi pogoji. V poslopih obseza posestvo nad 1000 □ sežnjevin in ima nastopna poslopja: 1. zidana hiša z št. 19 jednim nadstropjem, s šestimi obširnimi sobami, kuhinjo in dvema kletimi; 2. poslopje z dvema skednjama in spodaj z obokanimi kletmi; 3. zidani hlev za živino; 4. hlevi za prašiče; 5. magazin za mnogovrstno blago z jednim nadstropjem; 6. vezan kozolec z 12 štanti; 7. kovačnico št. 36 z jednim nadstropjem in tremi sobami.

Pri hiši je studenec z napeljanim vodotokom, 730 □ sežnjevin vrta za sadje in zelenjavo, 10 oral senožitij, 2 oral pašnikov, 24 oral njiv in 12 oral gozda.

Vsa poslopja so v najboljšem stanu, s škrlmi krita in spodnji prostori so obokani.

Pohištva so pri veliki cesti mej Ljubljano in Vrhniko in jako pripravnna za vsako obrtnijo ali pa trgovino z domačimi pridelki.

Kupoželjnim daje pojasnila ustno in pismeno do 31. marca Fran Ogrin, posestnik na Vrhniki. — Dne 13. aprila se bodo ta posestva prostovoljno na drobno prodajala ali pa v najem dajala. (166—1)

Prodaja

smrekovih sadik.

V c. kr. centralni drevesnici pod rožnikom proda se 4 milijone triletnih, lepih, presajenih smrekovih sadik v skupinah po tisoč kosov, katerih vsaka z zavijanjem vred stane 2 gld.

Naročila vsprejema c. kr. dež. gozdno nadzorništvo v Ljubljani do konca marca t. l. (136—3)

Zavarovanje pohištva

proti nezatni plači

vsprejema (154—3)

Fran Drenik,

glavni zastopnik „FONCIERE“

Kongresni trg št. 14—II.

VIZITNICE

prilporeča

„Narodna Tiskarna“

po nizkej ceni.

(151—3)

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njijino stroko spadajoče blago. (87—26)

LJUBLJANA.

Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. šte. 4. LJUBLJANA.

Izdatnik in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Jabelka

v večjih in manjših količinah se kupujejo pri „Bavarskem dvoru“ v Ljubljani.

(159—2)

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasani človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrplosti uših, skazenem želodcu, pomankanju stasti do jedij, jetrnih in obistnih boleznih, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr., jeden zavoje s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoje se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (748—18)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Na zahtevanje tretji ciklus.

Pariška umeteljska izložba steklenih fotografij

Ljubljani, Schelenburgove ulice št. 4

v novi hiši tik kazine.

V ponedeljek 14. in v torek 15. marca:

PARIZ.

(167—1)

V sredo 16. in v četrtek 17. marca:

Anglija in Rusija.

Nadalje vsak drug dan nova razstava.

Odprto vsak dan od 2. ure popoldne do 8. zvečer.

Ustopnina za osobo 20 kr. — Za šest ustopnic vkupe 90 kr. Ustopnina za deca 10 kr.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvej Dunajskeji razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—79)

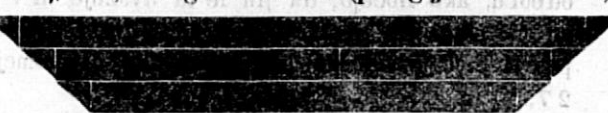
Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica

Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Filijala za Ogersko:

Dunaj, Giselastrasse št. 1, i Pešta, Franz-Josefsplatz

v hiši društva.

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	frank.	91,064,543-54
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1884		17,926,068-77
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot		164,776,000—
V slednjeji dvanaajstmesecnej poslovalnej perijodi uložilo se je pri društvu za		66,393,200—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženi ponudbah več kot		1,391,163,329—

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaške cesti št. 3, II. nadstropje

pri Guido Zeschkotu.

(378—11)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.